

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa I. K.
przeciwko P. Spółce Akcyjnej w W. i A. C.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 października 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 25 października 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] na rzecz adw. Ł. B. wynagrodzenie w kwocie 2400 (dwa tysiące czterysta) zł - podwyższone o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług - tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powódka I. K. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 października 2012 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparła na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. zagadnienie nowe, dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie lub doktrynie prawa, albo budzące rozbieżności w orzecznictwie, którego rozwiązanie może przyczynić się do rozwoju orzecznictwa i nauki prawa. Sformułowane w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne dotyczące sposobu obliczania terminu przedawnienia na podstawie art. 442 § 2 k.c., w brzmieniu obowiązującym przed wprowadzeniem zmian ustawą z dnia 16 lutego 2007 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 80, poz. 538), w zw. z art. 120 § 1, art. 123 § 1 i art. 124 § 1 i 2 k.c. nie budzi wątpliwości w świetle jasnego brzmienia przepisu. Wskazane w skardze kasacyjnej orzeczenia Sądu Najwyższego dotyczą wykładni art. 442 § 1 k.c., przy czym istniejące w tym zakresie w orzecznictwie wątpliwości zostały jednoznacznie rozstrzygnięte w uchwale składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r., III CZP 84/05 (OSNC 2006, nr 7-8,

poz. 114). W uzasadnieniu tej uchwały odniesiono się także do relacji pomiędzy rozpoczęciem biegu terminu przedawnienia roszczeń z tytułu popełnienia czynu niedozwolonego a datą powstania wymagalności tych roszczeń, przyjmując, że przepisy szczególne mogą odrywać powiązanie biegu terminu przedawnienia tych roszczeń z powstaniem stanu ich wymagalności.

W orzecznictwie (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1967 r., III PZP 37/67, OSNC 1968, nr 7, poz. 113 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 18 lipca 1966 r., II PR 276/66, OSP 1967, nr 9, poz. 223, z dnia 10 lutego 1998 r., II CKN 608/97, nie publ. i z dnia 6 lipca 2012 r., V CSK 332/11, nie publ.) i nauce prawa nie budzą także wątpliwości zasady ustalania przesłanek uzasadniających ponowne dochodzenie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wykazano, aby zagadnienie to i z jakich przyczyn budziło nadal poważne wątpliwości.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym orzeczono na podstawie § 19 w zw. z § 13 ust. 4 pkt 2, § 6 pkt 6 oraz § 2 ust. 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).